

Ιδιότροπος γέρος

/ Γενικά

Όταν ένας γέρος άντρας πέθανε στη γηριατρική πτέρυγα ενός γηροκομείου σε μια πόλη της Αυστραλίας, θεωρήθηκε πως δεν είχε αφήσει τίποτα αξίας. Αργότερα, όταν οι νοσοκόμες έψαχναν ανάμεσα στα λιγοστά υπάρχοντά του, βρήκαν αυτό το ποίημα. Η ποιότητά του και το περιεχόμενό του εντυπωσίασαν τόσο πολύ το προσωπικό, που φτιάχτηκαν αντίγραφα του και μοιράστηκε σε κάθε νοσοκόμα του νοσοκομείου.

Μια νοσοκόμα πήρε το δικό της αντίγραφο στη Μελβούρνη. Η μοναδική κληρονομία του γέρου άντρα στους μεταγενέστερους έχει εμφανιστεί από τότε σε χριστουγεννιάτικες εκδόσεις περιοδικών σε όλη τη χώρα και περιοδικά Ψυχικής Υγείας. Έχει επίσης γίνει μια παρουσίαση διαφανειών βασισμένη σε αυτό το απλό, αλλά εύγλωττο, ποίημα.

Και αυτός ο γέρος άντρας, χωρίς τίποτα να έχει μείνει να δώσει στον κόσμο, είναι τώρα ο συγγραφέας αυτού του «ανώνυμου» ποιήματος που τριγυρίζει σε ολόκληρο το διαδίκτυο.

★ .:~:. ★ .:~:. ★ .:~:. ★ .:~:. ★ .:~:. ★ .:~:. ★ .:~:. ★

«Τι βλέπετε νοσοκόμες; ...Τι βλέπετε; Τι σκέφτεστε ...όταν με κοιτάτε;
Ένας ιδιότροπος γέρος, ...όχι πολύ σοφός,
Αβέβαιος από συνήθεια ...με μακρινή ματιά;
Που λερώνεται με το φαγητό του ...και δεν δίνει καμία απάντηση.
Όταν λέτε με δυνατή φωνή ...«Εύχομαι να προσπαθούσες!»

Που φαίνεται να μην παίρνει είδηση ...τα πράγματα που κάνετε.
Και πάντα χάνει ...μια κάλτσα ή ένα παπούτσι;
Ο οποίος, αντιστεκόμενος ή όχι ...σας αφήνει να κάνετε όπως επιθυμείτε.

Με το μπάνιο και το τσίσμα ...για να γεμίσετε την μέρα;
Αυτό σκέφτεστε; ...Αυτό βλέπετε;
Τότε άνοιξε τα μάτια σου νοσοκόμα, δεν κοιτάς εμένα.
Θα σου πω ποιος είμαι ...καθώς στέκομαι εδώ τόσο ακίνητος.

Καθώς υπακούω στις διαταγές σου ...καθώς τρώω με τη θέλησή σου.
Είμαι ένα Δεκάχρονο μικρό παιδί ...με έναν πατέρα και μητέρα,
Αδερφούς και αδερφές ...που αλληλοαγαπιόμαστε.
Ένα Δεκαεξάχρονο νεαρό αγόρι ...με φτερά στα πόδια του.

Ονειρευόμενο πως σύντομα τώρα ...αγάπη θα βρει.
Στα Είκοσι σύντομα γαμπρός ...η καρδιά μου πετά.
Καθώς θυμάμαι τους όρκους ...που υποσχέθηκα πως θα κρατήσω.
Στα Εικοσιπέντε τώρα ...έχω δικό μου μικρό.

Που χρειάζεται την καθοδήγησή μου ...και ένα ασφαλές χαρούμενο σπιτικό.
Τριαντάχρονος άντρας ...το μικρό μου έχει πια γρήγορα μεγαλώσει.
Δεμένοι μαζί ...με δεσμούς που θα κρατήσουν.
Στα Σαράντα μου, οι νεαροί γιοί μου ...έχουν μεγαλώσει και φύγει.

Μα η γυναίκα μου είναι δίπλα μου... να σιγουρέψει πως δε θα θρηνώ.
Στα Πενήντα, άλλη μια φορά... μωρά παίζουν στα γόνατά μου.
Ξανά, γνωρίζουμε παιδιά ...η αγαπημένη μου κι εγώ.
Σκοτεινές μέρες με βαραίνουν ...η σύζυγός μου είναι νεκρή.

Κοιτάζω το μέλλον ...τρέμω με φόβο.
Γιατί όλα τα μικρά μου ...ανατρέφουν δικά τους μικρά.
Και σκέφτομαι τα χρόνια ...και την αγάπη που έχω γνωρίσει.
Είμαι τώρα ένας γέρος άντρας ...και η φύση είναι σκληρή.

Είναι αστείο να κάνεις τα γηρατειά ...να μοιάζουν ανόητα.
Το σώμα καταρρέει ...η χάρη και η δύναμη αποχωρούν.
Τώρα υπάρχει μια πέτρα ...εκεί όπου είχα καρδιά.
Μα μέσα σε αυτό το παλιό κουφάρι ...έναν νεαρό άντρα κατοικεί.

Και για άλλη μια φορά ...η ταλαιπωρημένη μου καρδιά φουσκώνει.
Θυμάμαι τις χαρές ...θυμάμαι τον πόνο.

Και αγαπώ και ζω ...τη ζωή ξανά.

Σκέφτομαι τα χρόνια, τόσο λίγα ...φύγαν τόσο γρήγορα.

Και δέχομαι το σκληρό γεγονός... πως τίποτα δε κρατά.

Λοιπόν, ανοίξτε τα μάτια σας, άνθρωποι... ανοίξτε και δείτε.

Όχι έναν ιδιότροπο γέρο.

Κοιτάξτε κοντύτερα ...δείτε ...EMENA!!»

★ .'.'. ★ .'.'. ★ .'.'. ★ .'.'. ★ .'.'. ★ .'.'. ★ .'.'. ★

Θυμηθείτε αυτό το ποίημα την επόμενη φορά που θα συναντήσετε ένα άτομο μεγαλύτερης ηλικίας το οποίο μπορεί να κάνετε πέρα δίχως να δείτε μέσα του τη νεανική ψυχή. Όλοι μια μέρα θα είμαστε στην ίδια θέση!

Τα καλύτερα και πιο όμορφα πράγματα σε αυτόν τον κόσμο δε μπορούμε να τα δούμε ή να τα αγγίξουμε. Πρέπει να τα αισθανθούμε με την καρδιά!

* Το ποίημα είναι προσαρμοσμένο από το από το

blog «[ούτε λόγος](#)» με τα σχόλια που είχε.

Attitudes to ageing via a simple poem

Παραθέτω και την αυθεντική πηγή όπου εδημοσιεύθη το εν λόγω ποίημα και από τον ίδιο τον Dave Griffith στα Αγγλικά. (olderiswiser.com)

A poem supposedly written by an elderly man in a care home has gone viral on Facebook and other social media sites and allowed a younger audience an insight into what it is to be old and ignored

'Cranky Old Man' first started circulating the internet a couple of years ago and the story of how it came to be has been embellished ever since. It is, however, untrue!

The poem's correct title is Too Soon Old, and was written by Texas poet Dave Griffith some 20 years ago. Disregarding the schmaltzy tale of woe that accompanies the Facebook version, this is an uplifting and empowering piece of

work.

It charts a man's life from youth through to old age and while highlighting some of the negative aspects of ageing, such as bereavement and loneliness it is also a celebration of the richness of life.

Too soon old

What do you see nurses? ... What do you see?
What are you thinking ... when you're looking at me?
A crabby old man ... not very wise,
Uncertain of habit ... with faraway eyes?
Who dribbles his food ... and makes no reply.
When you say in a loud voice ... 'I do wish you'd try!'
Who seems not to notice ... the things that you do.
And forever is losing ... A sock or shoe?
Who, resisting or not ... lets you do as you will,
With bathing and feeding ... The long day to fill?
Is that what you're thinking? ... Is that what you see?
Then open your eyes, nurse ... you're not looking at me.
I'll tell you who I am. ... As I sit here so still,
As I do at your bidding, ... as I eat at your will.
I'm a small child of Ten ... with a father and mother,
Brothers and sisters ... who love one another.
A young boy of Sixteen ... with wings on his feet.
Dreaming that soon now ... a lover he'll meet.
A groom soon at Twenty ... my heart gives a leap.
Remembering, the vows ... that I promised to keep.
At Twenty-Five, now ... I have young of my own.
Who need me to guide ... And a secure happy home.
A man of Thirty ... My young now grown fast,
Bound to each other ... With ties that should last.
At Forty, my young sons ... have grown and are gone,
But my woman's beside me ... to see I don't mourn.
At Fifty, once more, babies play 'round my knee,
Again, we know children ... My loved one and me.
Dark days are upon me ... my wife is now dead.
I look at the future ... shudder with dread.
For my young are all rearing ... young of their own.
And I think of the years ... and the love that I've known.

I'm now an old man ... and nature is cruel.
Tis jest to make old age ... look like a fool.
The body, it crumbles ... grace and vigor, depart.
There is now a stone ... where I once had a heart.
But inside this old carcass ... a young guy still dwells,
And now and again ... my battered heart swells.
I remember the joys ... I remember the pain.
And I'm loving and living ... life over again.
I think of the years, all too few ... gone too fast.
And accept the stark fact ... that nothing can last.
So open your eyes, people ... open and see.
Not a crabby old man ... Look closer ... see ME!!

Ας διαβάσουμε αγαπημένοι μου αναγνώστες κι ένα ποίημα του καλού μας φίλου και αδελφού Γεωργίου Τσούπα, που με συγκίνησε η αγάπη προς τον καλό του πατέρα!

Γεώργιος Τσούπας: Είχα αναρτήσει στις 21/5/2014

Αυτόν τον πατέρα τιμώ σήμερα...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΤΣΟΥΠΑ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

«Ο Θεός πήρε την δύναμη ενός βουνού το μεγαλείο ενός δέντρου
την ζεστασιά του καλοκαιρινού ήλιου την ηρεμία της θάλασσας
τη γενναιόδωρη ψυχή της φύσης το παρήγορο χέρι της νύχτας
την σοφία των χρόνων τη δύναμη του αετού
τη χαρά του ανοιξιάτικου πρωινού την υπομονή της αιωνιότητας
το βάθος της ανάγκης για οικογένεια... ..τα συνδύασε όλα αυτά...
κι όταν δεν είχε τίποτε άλλο να προσθέσει
ήξερε πως το δημιούργημά του είχε ολοκληρωθεί
κι έτσι έφτιαξε τον...πατέρα μου.»

Είναι το σπίτι, που μέσα του φέγγει γλυκά η ζωή
Χέρι, που ταίζει, σαν το σπουργίτι, τα όνειρά μου βράδυ - πρωί
Η σιγουριά μου πως έχω ένα μέρος να επιστρέψω
Η περηφάνια και χαρά μου, πως τον έχω πλάι μου να περπατώ.
Ρόλοι μοιρασμένοι, πατέρας και μητέρα στην οικογένεια αποτέλεσαν το
«πρότυπο» για τα παιδιά τους!!
Μ' έμαθε να περπατώ σωστά και ν' ακολουθώ το δρόμο της δικής μου λογικής και
της καρδιάς μου, χωρίς να φοβάμαι κανέναν και τίποτα, πάντα μπορούσε να με
καταλαβαίνει, ακόμα και αν δεν είχα λόγια να του εξηγήσω..., του χρωστώ πολλά
για τον τρόπο που αντιλαμβάνομαι και ζω την ζωή μου!!

Επιμέλεια: [Σοφία Ντρέκου/Αέναη επΑνάσταση](#)

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr